

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Sp/24/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7012201184
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Judita Juráková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2012:7012201184.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach samosudkyňou JUDr. Juditou Jurákovou v právnej veci navrhovateľa: E. K. D., U.. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť A. W. A., t.č. miesto pobytu Ú.F. D. Q. D. V. E., zastúpený: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15, Žilina, proti odporcovi: Prezídium Policajného zboru Úradu hraničnej a cudzineckej polície Riaditeľstva hraničnej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície PZ Košice, Trieda SNP č.35, Košice, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu č.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-28-013/2012 zo dňa 24.9.2012

rozhodol:

Z r u š u j e rozhodnutie odporcu č.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-28-013/2012 zo dňa 24.9.2012 podľa ust. § 250j ods.2 písm.d/ O.s.p. a vec vracia odporcovi na ďalšie konanie.

Účastníkom sa nepriznáva právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozhodnutím odporca rozhodol o zaistení navrhovateľa, ako orgán príslušný podľa § 125 ods.2 zákona č.404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v zmysle § 88 ods.1 písm.b/ citovaného zákona v nadväznosti na ust. § 46 a § 47 zákona o správnom konaní. Navrhovateľ bol zaistený za účelom výkonu administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky podľa § 82 ods.1 písm.c/ citovaného zákona o pobyte cudzincov - bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia. Podľa § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov sa účastník konania zaisťuje na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 6 mesiacov.

Podľa § 88 ods.5 zákona o pobyte cudzincov sa účastník konania umiestňuje do útvaru policajného zaistenia pre cudzincov E..

V dôvodoch napadnutého rozhodnutia odporca uviedol, že trestným rozkazom Okresného súdu v Humennom sp.zn.: 0T/46/2012 zo dňa 25.5.2012 (právoplatné 25.5.2012), bol účastník konania uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm.c/ Trestného zákona. Podľa rozsudku Okresného súdu v Trebišove, sp.zn.: 0T/16/2011 zo dňa 25.3.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.3.2011, bol navrhovateľovi pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm.c/ Trestného zákona uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky v trvaní 5 rokov. Nerešpektujúc toto rozhodnutie sa bez povolenia a bez vážneho dôvodu opätovne zdržiaval na území Slovenskej republiky. Navrhovateľ bol dňa 24.5.2012 asi o 12,35 hod. kontrolovaný na štátnej ceste X/XX pred obcou M.. Pri kontrole nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť, a preto bol predvedený na OHK PZ Z. za účelom zistenia totožnosti. Prostredníctvom lustrácie v IS Migra bolo zistené, že sa na území Slovenskej republiky zdržiava

nelegálne, trestnými rozsudkami, ktoré boli vyššie citované bol uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia.

Dňa 24.9.2012 bol účastník konania hliadkou Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Košice prevzatý z ústavu na Výkon trestu odňatia slobody v L. - Š., ktorého bol toho istého dňa prepustený na základe protokolu o odovzdaní osoby na vykonanie trestu vyhostenia č.s. ÚVTOS-13/2012-1623746 zo dňa 24.9.2012 a následne bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení účastníka konania podľa § 88 ods.1 písm.b/ zákona o pobyte cudzincov je, že účastník konania bol na území Slovenskej republiky právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia. Správny orgán sa pred vydaním rozhodnutia o zaistení zaoberal s tým, či bude možné vykonať administratívne vyhostenie. Podľa informácie na stránke ÚPZ Medveďov, zastupiteľský úrad A. W. A. sa nachádza v Bratislave a po doložení potrebných dokladov (vydanie náhradného cestovného dokladu) je možné zabezpečiť jeho vyhostenie do 12 týždňov.

Odporca ďalej poukázal na článok 15 Návratovej smernice, t.j. Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/EE zo dňa 16.1.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, nakoľko táto bola do zákona o pobyte cudzincov implementovaná.

Pri vydaní rozhodnutia bol rešpektovaný Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústava Slovenskej republiky, ako aj platné zákony a neboli zistené skutočnosti, ktoré by preukazovali, že dôsledky zaistenia by boli neprimerané, najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život účastníka konania. Účastníkovia rodina sa nachádza v A. W. A., aj s prihliadnutím na výpoveď účastníka konania, ktorý je si vedomý toho, že bol právoplatne odsúdený a k uvedeným skutočnostiam sa nechcel vyjadrovať. Po zistení skutočností, ktoré boli nevyhnutné na zaistenie účastníka konania, správny orgán rozhodol tak, že zaistením účastníka konania pre výkon jeho administratívneho vyhostenia nebude neprimeraným spôsobom zasiahnuté do základných práv a slobôd, garantovaných v zmysle článku 8 Dohovoru, nakoľko je tento zásah v súlade so zákonom a nevyhnutný v záujme ochrany verejnej bezpečnosti, predchádzanie zločinnosti, ochrany práv a slobôd iných.

Podľa ust. § 88 Zákona o pobyte cudzincov, podanie žiadosti o udelenie azylu, alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

Podľa § 90 ods.3 zákona o pobyte cudzincov, zaistený štátny príslušník tretej krajiny, ktorý bol prepustený zo zariadenia, je povinný vycestovať z územia Slovenskej republiky v lehote do 30 dní od prepustenia, ak nie je oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky z iného dôvodu.

Proti vyššie uvedenému rozhodnutiu správneho orgánu navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu podal opravný prostriedok v zákonnej lehote. V opravnom prostriedku navrhovateľ vytyka, že odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol na základe akého rozhodnutia správneho orgánu bol navrhovateľ zaistený za účelom výkonu administratívneho vyhostenia. V odôvodnení rozhodnutia je opakovane spomínaný trestný rozkaz, vydaný Okresným súdom Trebišov, sp.zn.: OT/16/2011 zo dňa 25.3.2011, ktorým bol navrhovateľovi uložený trest vyhostenia. V druhom odseku na druhej strane rozhodnutia odporca uvádza, že navrhovateľ bol z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody L. - Š. prepustený na základe protokolu o odovzdaní osoby na vykonanie trestu vyhostenia č.s.: ÚVTOS-136/2012-1623746 zo dňa 14.9.2012. Navrhovateľ sa domnieva, že z rozhodnutia odporcu nevie jednoznačne zistiť, za účelom výkonu ktorého rozhodnutia bol zaistený, teda pozbavený osobnej slobody. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na článok 5 ods.1 písm.f/ Dohovoru, ktorý má v zmysle článku 7 ods.5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Pozbavenie osobnej slobody má byť zákonné, efektívne a účelné, s odkazom na rozhodnutie ES pre ľudské

práva (pozn.: E.B. proti Českej republike, sťažnosť č.60538/00, rozsudok zo dňa 25.1.2005), čím z dôvodu nemožnosti vykonania vyhostenia (napr. K. proti Švajčiarsku, sťažnosť č.24881/94, rozsudok z 5.8.1998).

Navrhovateľ súčasne namietal, že odporca neskúma efektívnosť a účelnosť zaistenia navrhovateľa. Ignoroval aj iné medzinárodné dokumenty, ktoré sa na pozbavenie osobnej slobody cudzinca vzťahujú. Pri rozhodovaní o zaistení sú príslušné orgány povinné prihliadať na tzv. „návratovú smernicu“. Túto mala Slovenská republika transponovať do 24.12.2010. V zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora sú po lehote na transpozíciu priamo účinné ustanovenia smernice, ktoré neboli transponované vôbec, alebo boli transponované neskoro, nesprávne alebo neúplne a obsahujú jasné a presné právo alebo povinnosť pre orgány členského štátu.

Článok 15 Smernice ustanovuje, kedy je možné zaistiť cudzinca, voči ktorému prebieha konanie o návrate a to bez ohľadu na to, či bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, uložený trest vyhostenia, či sa tak stalo za účelom readmisie, prípadne na účely výkonu prevozu podľa osobitného zákona. Uvedený článok sa vzťahuje na zaistenie cudzinca bez ohľadu na účel zaistenia. V článku 15 smernice sú uvedené len 2 dôvody zaistenia - existencia rizika úteku alebo vyhýbanie sa, či bránenie procesu prípravy návratu alebo odsunu.

Toto ustanovenie je v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora povinný dodržiavať aj odporca. Uvedené skutočnosti z dôvodov rozhodnutia odporcu nevyplývajú.

V neposlednom rade odporca v rozhodnutí uviedol dobu zaistenia najviac na 6 mesiacov, pričom uvedenú dobu nijako neodôvodnil. Z vyššie uvedeného dôvodu výrok rozhodnutia odporcu je v tejto časti nepreskúmateľný. S poukazom na článok 5 ods.4 Dohovoru žiadal, aby nariadil súd prepustenie navrhovateľa z Útvary policajného zaistenia pre cudzincov E..

Podľa článku 5 ods.4 Dohovoru, každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím, alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu podľa ust. § 250l ods.1 O.s.p. a zistil, že nebol daný dôvod na potvrdenie rozhodnutia, preto ho zrušil podľa ust. § 250j ods.2 písm.d/ O.s.p..

Podľa ust. § 88 ods.1 zákona č.404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov), policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

a/ v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods.1, ak

1. ak existuje riziko jeho úteku, alebo

2. štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia,

b/ na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkon trestu vyhostenia,

c/ na účel výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, alebo

d/ na účel jeho vrátenia podľa Medzinárodnej zmluvy, ak neoprávnene vstúpil na územie Slovenskej republiky, alebo sa neoprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky. Dĺžka doby zaistenia podľa § 88 ods.4 citovaného zákona o pobyte cudzincov je stanovená na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 6 mesiacov. Iba vo výnimočných prípadoch uvedenú dobu je možné predĺžiť, najviac o 12 mesiacov.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľ bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody (Ústav na výkon trestu odňatia slobody, L.-Š.), kde sa nachádzal v období od 24.5.2012 do 24.9.2012. Zo záznamu zo dňa 24.9.2012 vyplýva, že dôvodom predvedenia bolo ust. § 79 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého policajť je oprávnený predviesť cudzinca na policajný útvar v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení. Cudzinec bol predvedený na výkon administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky, nakoľko mu dňa 4.7.2012 skončila platnosť víz a od tej doby sa na území Slovenskej republiky zdržiaval neoprávnene.

Zo zápisnice z výsluchu zo dňa 24.9.2012, napísanú podľa § 22 ods.1 zákona o správnom konaní ďalej vyplýva, že navrhovateľ si bol vedomý toho, že sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene a je si vedomý toho, že nemá žiadnu prekážku k tomu, aby bol administratívne vyhostený.

Vzhľadom na podanie námietok proti zaisteniu, uvedené v opravnom prostriedku navrhovateľa, s ktorými sa súd stotožňuje, je potrebné navyše uviesť, že odporca v odôvodnení rozhodnutia neuviedol presnú právnu argumentáciu zákona o pobyte cudzincov, na základe ktorej postupoval pri rozhodnutí o zaistení. Ide o rozhodnutie správneho orgánu zo dňa 24.9.2012 č.s.: PPZ-HCP-T06-ZVC-28-009/2012. Vzhľadom na uvedený skutkový a právny stav súd konštatuje, že v odôvodnení rozhodnutia odporcu absentujú právne dôvody, ktorými by kvalifikovaným spôsobom odôvodnil ust. § 88 ods.1 písm.a/ a bod 2./ a písm.b/ citovaného ustanovenia.

Vzhľadom na námietku navrhovateľa, týkajúcu sa dĺžky zaistenia, je potrebné tiež uviesť, že v prípade navrhovateľa táto doba v zmysle ust. § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov má byť určená na čas nevyhnutne potrebný, keďže odporca disponuje s inými údajmi, ktoré súvisia s trestnoprávnou činnosťou navrhovateľa.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, výrok rozhodnutia odporcu napadnuté opravným prostriedkom nie je v súlade s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto súd s poukazom na ust. § 250j ods.2 písm.d/ zrušil rozhodnutie odporcu č.p.: PPZ-HCP-P06-ZVC-28-013/2012 zo dňa 24.9.2012. Navrhovateľovi sa nepriznalo právo na náhradu trov konania.

Odporca v ďalšom konaní v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne uvedie všetky podklady (aj výsledky zistenia lustrácie v informačnom systéme MIGRA), na základe ktorých konal o administratívnom vyhostení a zväži, teda súčasne odôvodní, či zaistenie navrhovateľa je naozaj z dôvodov tých, že štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba, alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia za použitia aj nadnárodných aktov.

Súd bol toho názoru, že ak došlo k zrušeniu rozhodnutia odporcu z formálnych dôvodov, zaistenie navrhovateľa a jeho účel prestal trvať, a preto dňom vyhlásenia rozhodnutia by mali nastať právne účinky ust. § 90 ods.2 písm.d/ zákona o pobyte cudzincov, čo by v praxi malo znamenať, že takýto cudzinec by mal byť zo zaistenia prepustený.

Z uvedených dôvodov súd na základe návrhu navrhovateľa osobitným výrokom nerozhodol o jeho okamžitom prepustení.

Podľa ust. § 250j ods.2 písm.d/ O.s.p., súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu I. stupňa a vráti vec žalovanému správne mu orgánu na ďalšie

konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Súd nepriznal navrhovateľovi trovy konania, aj keď v zápisnici z pojednávania tieto trovy boli priznané, pretože zástupca navrhovateľa v súlade s ust. § 151 ods.1, 2 O.s.p. vyčíslenie náhrady trov konania súdu v stanovenej lehote nepredložil, odporcovi trovy konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.